Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 705 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 19 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 en 24 april 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 22 mei 2026 met refertenummer 138983.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2024 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van hun (groot)moeder, mevr. K. L.

Op 13 augustus 2024 nam de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18 december 2024 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger, in functie van hun (groot)moeder, mevr. K. L.

Op 21 mei 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie drie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 oktober 2025 dienden de verzoekende partijen een derde_aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger, in functie van hun (groot)moeder, mevr. K. L.

Op 16 en 24 april 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie drie beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen en deze zijn als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2025 werd ingediend door:
Naam: B. - Voorna(a)m(en): N. - Nationaliteit: Marokko - Geboortedatum: (…)1992
Geboorteplaats: Azemmour - Identificatienummer in het Rijksregister: (…) Verblijvende te: (…)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vôôr de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.
Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan met haar Belgische moeder L. K. NN.
(…) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.
Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt voor bloedverwanten in neergaande lijn als volgt: '§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in SI: 2 0 de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1 0, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van intemationaal privaatrecht of de intemationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;'

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, dient betrokkene aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine te bestaan voorafgaand aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag.
Dit is de derde aanvraag van betrokkene. De laatste aanvraag (dd. 18.12.2024) werd geweigerd op 21.05.2025 omwille van onvoldoende bewijzen ten laste. Betrokkene heeft reeds in de vorige aanvraag stukken voorgelegd voor waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Onderhavige aanvraag is de derde aanvraag van betrokkene. De voorgelegde documenten i.h.k.v. de huidige aanvraag veranderen niets aan de situatie van betrokkene. In casu kan dienstig worden verwezen naar de laatste weigeringsbeslissing (dd. 21.05.2025).
Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden volgende documenten overgemaakt:
OCMW Brussel dd. 08.12.2025 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit moet blijken dat betrokkenen geen financiële hulp hebben ontvangen.
Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation — taxe de services communaux (THTTSC) N O I 52571/2025 dd. 30.12.2025 en attestation de non-imposition à la taxe d'habitation — taxe de services communaux (TH/TSC) N O I 24729/12025 dd. 30.10.2025 op naam van betrokkene en attestation de non-imposition à la taxe d'habitation — taxe de services communaux (TH/TSC) N 0 124731/2025 dd. 30.10.2025 op naam van E. T. 0 (…)1981
- *Geldverzendingen 'Moneygram' van referentiepersoon aan betrokkene*

Geldoverschrijvingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België. Deze gelden werden overgemaakt toen betrokkene reeds in België verbleef, en tonen het ten laste zijn van in het verleden van in het land van herkomst en/of origine niet aan.
Bestaansmiddelen van de referentiepersoon
Bankafschriften Marokkaanse bankrekening Attijariwafa bank — vanaf januari 2023 tot november 2023 — op naam van betrokkene

Op basis van de voorgelegde documenten toont betrokkene niet afdoend aan ten laste te zijn van haar Belgische moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag.

Wat betreft de voorgelegde bankafschriften bestrijken slechts de periode van januari 2023 tot november 2023 en bieden derhalve geen inzicht in de financiële situatie voor of na deze beperkte tijdspanne. Zij vormen bovendien slechts een momentopname en laten niet toe om een structureel en duurzaam onvermogen vast te stellen, noch om het bestaan van andere inkomstenbronnen of vermogensbestanddelen uit te sluiten. In het kader van gezinshereniging moet het "ten laste zijn" evenwel blijken uit een reële en reeds vooraf bestaande afhankelijkheid in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen dergelijke fragmentaire bankgegevens hoogstens indicatief zijn, maar volstaan zij op zichzelf niet als afdoend bewijs.
Wat betreft de attesten van onvermogen, hieruit blijkt dat zij niet onderworpen is aan de woon-en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Dit attest dateert van vlak voor haar vertrek uit Marokko. Het licht betrokkenes onvermogen echter onvoldoende toe. Het is onvoldoende duidelijk wat hiermee precies bedoeld wordt. Is betrokkene geen eigenaar van een onroerend goed, of voor zover zij wel een eigendom bezit, wil dit zeggen dat zij er geen belastingen op moet betalen? Bovendien zegt dit attest niets over andere onderdelen waarop belastingen kunnen worden geheven, zoals de financiële inkomsten uit bijvoorbeeld loondienst, zelfstandige activiteit, landbouw etc. Het voorgelegde attest bevat dus onvolledige informatie om het onvermogen van betrokkene afdoend in te schatten. Het niet belastingplichtig zijn, ongeacht op welk gebied, is hoe dan ook geen afdoend bewijs van onvermogen. Uit artikel 6 van de Marokkaanse belastingwetgeving ('Code General des Impots') blijken immers tal van belastingvrijstellingen op het inkomen. Niet belastingplichtig zijn, sluit dus niet uit dat men toch inkomsten heeft. Betrokkene heeft ook een attest van onvermogen van E. T. 0 (…)1981 voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer E. T. 0 (…)1981 op 10.05.2024 een visum C aanvroeg bij de Belgische diplomatieke post te Rabat. Teneinde de relevantie en bewijskracht van het voorgelegde attest naar behoren te kunnen beoordelen, is het evenwel noodzakelijk vast te stellen of de heer E. zich op de datum van afgifte van dit attest daadwerkelijk op het grondgebied van Marokko bevond. Het administratief dossier bevat dienaangaande geen enkel objectief verifieerbaar element. Bijgevolg kan niet worden nagegaan in welke omstandigheden het attest werd afgeleverd, noch of dit betrekking heeft op de feitelijke situatie van de betrokkene op dat ogenblik.

Aan de hand van de beschikbare gegevens kan het onvermogen van betrokkene dus onvoldoende worden vastgesteld. Betrokkene heeft weliswaar sinds februari 2022 geldsommen gekregen van haar Belgische moeder, maar gezien het onvermogen onvoldoende kan worden vastgesteld, is niet duidelijk of de geldsommen noodzakelijk zijn om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de geldsommen gekwalificeerd dienen te worden als aanvullende ondersteuning of als noodzakelijke hulp ten einde te kunnen voorzien in de basisbehoeften in het land van herkomst. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Het komt toe aan betrokkene aan te tonen hoe zij in de periode voor haar vertrek naar België in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien, zodoende een inschatting te kunnen maken van de afhankelijkheidsrelatie conform artikel 40ter VW.
Geen van de overige voorgelegde documenten doet afbreuk aan de genoemde vaststellingen.

Kortom, gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoend is aangetoond van de betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon van het land van oorsprong of herkomst, en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, 52, eerste lid, 2 0 van de wet van 15.12.1980.
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, S4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2025 werd ingediend door:
Naam: E.
Voorna(a)m(en): M. Y.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (…)2019
Geboorteplaats: Marrakech
Identificatienummer in het Rijksregister: [2] (…)
Verblijvende ~~e/verklaart te verblijven te:~~ (…)
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische grootmoeder, de genaamde L. K. NN.
(…) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.
Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: §2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voomaarden zoals voorzien in SI: 2 [0] de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1 [0], beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

Betrokkene is jonger dan 18 jaar. Er dient dus te worden aangetoond dat de Belg die hij wenst te vervoegen, in casu de Belgische grootmoeder, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over betrokkene uitoefent.
De grootmoeder oefent niet het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over het kind. Uit het vonnis van dd. 01.12.2025 blijkt dat het recht van bewaring over het kind werd toegekend aan de moeder van betrokkene B. N. met een bezoekrecht voorzien voor de vader van betrokkene. De verklaring van de vader van betrokkene en de moeder van betrokkene van dd. 05.02.2024 waarin gesteld wordt dat ze zich ertoe verbinden de adoptie door hun grootmoeder goed te keuren is geen rechtsgeldig bewijs dat de referentiepersoon beschikt over het ouderlijk gezag volgens het Marokkaans familierecht. Inmiddels heeft het kind bovendien zijn gewone verblijfplaats in België. Voor zover de ouders het ouderlijk gezag wensen over te dragen aan de grootmoeder, zal de moeder en vader zich moeten wenden tot de familierechtbank om de voogdij tot stand te brengen (art. 392 BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van het kind. Bij de huidige aanvraag werd dergelijke beslissing van de rechtbank niet voorgelegd. Het ouderlijk gezag komt dus nog steeds toe aan de ouders van de betrokkene waarbij het recht van bewaring werd toegekend aan de moeder van betrokkene, niet aan de grootmoeder.
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2025 werd ingediend door:
Naam: E.
Vooma(a)m(en): Y.
Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)2016
Geboorteplaats: Marrakech
Identificatienummer in het Rijksregister:[2] (…)
Verblijvende :e/~~verklaart te verblijven te:~~ (…)
om de volgende reden geweigerd:
De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische grootmoeder, de genaamde L. K. NN. (…) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.
Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: S 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in SI: 2[0] de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1 [0], beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

Betrokkene is jonger dan 18 jaar. Er dient dus te worden aangetoond dat de Belg die zij wenst te vervoegen, in casu de Belgische grootmoeder, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over betrokkene uitoefent.
De grootmoeder oefent niet het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over het kind uit. Uit het vonnis van dd. 01.12.2025 blijkt dat het recht van bewaring over het kind werd toegekend aan de moeder van betrokkene B. N. met een bezoekrecht voorzien voor de vader van betrokkene. De verklaring van de vader van betrokkene en de moeder van betrokkene van dd. 05.02.2024 waarin gesteld wordt dat ze zich ertoe verbinden de adoptie door hun grootmoeder goed te keuren is geen rechtsgeldig bewijs dat de referentiepersoon beschikt over het ouderlijk gezag volgens het Marokkaans familierecht. Inmiddels heeft het kind bovendien zijn gewone verblijfplaats in België. Voor zover de ouders het ouderlijk gezag wensen over te dragen aan de grootmoeder, zal de moeder en vader zich moeten wenden tot de familierechtbank om de voogdij tot stand te brengen (art. 392 BW). De rechtbank zal beslissen in het belang van het kind. Bij de huidige aanvraag werd dergelijke beslissing van de rechtbank niet voorgelegd. Het ouderlijk gezag komt dus nog steeds toe aan de ouders van de betrokkene en het recht van bewaring werd toegekend aan de moeder van betrokkene, niet aan de grootmoeder.
Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel als volgt toe:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. […]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.
Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr.
167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.
Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.
In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.
Eerste verzoekster is, zoals gezegd, de dochter van mevr. L. K., (RR: (…)), die de Belgische nationaliteit bezit. Zij is de grootmoeder van tweede en derde verzoekers.

Zij vroeg de gezinshereniging aan, in functie van zijn Belgische moeder, en dit dus in toepassing van artikel 40ter §2, eerste lid 2° Vw. (Stuk 3)

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

" § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese
Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiele documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd ;"

6.
Verzoekers hebben op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag hebben zij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen. (Stuk 3)

Om te beginnen werden er maar liefst (!) 27 geldverzendingen via Moneygram voorgelegd, die betrekking hebben op de periode dat verzoekers nog in Marokko verbleven (dus voor zij het Schengengebied binnenkwamen). Dit was voor de periode tussen 2021 en 2024, meer bepaald:
(…)
Totaal transferbedragen: € 9.632,35

Totaal betaald: € 9.757,45 (…)

Het gaat maar liefst over (!) 27 geldverzendingen over een tijdsloop van 3 jaar. Het staat ook ontegensprekelijk vast wie de afzender en ontvanger was nl. de referentiepersoon én eerste verzoekster.

Deze geldverzendingen waren noodzakelijk om in haar levensonderhoud en die van haar kinderen te kunnen voorzien en waren de facto afkomstig van de referentiepersoon.

Deze geldstortingen dateren dus voor de eerste aanvraag gezinshereniging. (Stuk 3)

Bovenstaande stortingen worden niet eens uitvoerig besproken door verwerende partij, somt ze zelfs niet op en stelt er slechts over "geldverzendingen van Moneygram van referentiepersoon aan betrokkene" én "Aan de hand van de beschikbare gegevens kan het onvermogen van betrokkene dus onvoldoende worden vastgesteld. Berokkene heeft weliswaar sinds februari 2022 geldsommen gekregen van haar Belgische moeder, maar gezien het onvermogen onvoldoende kan worden vastgesteld is niet duidelijk of de

geldsommen noodzakelijk zijn om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de geldsommen gekwalificeerd dienen te worden als aanvullende ondersteuning of als noodzakelijke hulp teneinde te kunnen voorzien in de basisbehoeften in het land van herkomst. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Het komt toe aan betrokkene aan te tonen hoe zij in de periode voor haar vetrek naar België in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien, zodoende een inschatting te kunnen maken van de afhankelijkheidrelatie cf. artikel 40ter Vw".

Bovenstaande motivering van verwerende partij miskend elke grondslag!

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekers wel aangewezen waren op deze gelden, zij legden immers wel andere bewijzen bij van onvermogen in herkomstland (zie supra.).

Het is zéér duidelijk dat verzoekster aangewezen was op deze gelden die haar in staat hebben gesteld om in haar levensonderhoud en dat van haar minderjarige kinderen te voorzien! Dat verwerende partij überhaupt zulks durft stellen, is zeer ongepast!

Verzoekster, een alleenstaande en behoefige moeder, die voor 2 minderjarige kindjes diende te zorgen – praktisch peuters op dat moment – was de facto behoeftig en kon alle hulp gebruiken. Dat dit wordt gekwalificeerd als "een schenking" is alles behalve gerechtvaardigd, wetende dat dit levensnoodzakelijk was!

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van de geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf. (Stuk 3)

Het gaat telkens om bedragen tussen 270,00 EUR en 500,00 EUR, hetgeen regelmatige en consequente inkomsten betreffen, hetgeen een mooie bijdrage betekende voor verzoekers om in hun levensonderhoud te voorzien! (Stuk 3)

Met dergelijke motivering toont verwerende partij een onzorgvuldige houding aan, en schendt zij het motiveringsbeginsel, daar er met geen woord gerept wordt over de (relationele) historiek in dit dossier, hetgeen nochtans van belang is om het ten laste van zijn Belgische moeder aan te tonen.

Daarnaast dient tevens beklemtoond te worden dat verwerende partij met geen woord rept over de gemiddelde levenskost en inkomen in Marokko, die ruimschoots lager liggen dan Europa waardoor weldegelijk bewezen wordt dat verzoekers konden rondkomen met de bedragen die hij ontving van haar moeder. Er kan gesteld wordt dat deze financiële bijdrage in hun levensonderhoud fundamenteel was voor verzoekers om elke dag te kunnen rondkomen. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoekers de facto aangewezen waren op deze gelden om in hun basisbehoeften te voldoen!

De geldverzendingen dateren dus van vóór de eerste aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België. Door de referentiepersoon werden er sedert 2021 gelden overgemaakt aan verzoekers , op consequente wijze, zodat dit als een regelmatig inkomen voor verzoekers kan beschouwd worden om te kunnen voorzien in hunlevensonderhoud. (Stuk 3)

Tot slot stelt verwerende partij, met betrekking tot deze geldverzendingen, dat in de veronderstelling dat deze gelden toch zouden er niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoekers onvermogend was en dus dat deze gelden bedoeld waren om in hun levensonderhoud te voorzien, quod non (zie infra)!

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Ook ontving verzoekster alhier in België financiële steun van haar Belgische moeder, hetgeen ook dient beschouwd te worden als een vorm van ten laste zijn! Zo werden er maar liefst 18 geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster, wat nog steeds wil zeggen dat zij op deze financiële gelden van haar moeder aangewezen was.

Dat verwerende partij dit eveneens niet in aanmerking neemt, is wederom onterecht!

7.
Vooreerst toonden verzoekers op basis van de volgende stukken hun onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legden zij de volgende stukken voor:

- *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation – taxe de services communaux (TH/TSC) N°152571/2025 met apostille dd. 30.12.2025 – Najoua (Stuk 3)*

Dit attest toont aan dat eerste verzoekster niet belastingsplichtig is, noch aan enige woontaks noch aan andere gemeenterechtelijke belastingen in Marokko. Sinds haar geboorte tot heden bezit zij géén onroerende goederen in Marokko. Zoals eerder werd gesteld, werden verzoekers grotendeels onderhouden door de Belgische moeder. Dit attest toont ontegensprekelijk aan dat verzoekers géén bezittingen hebben in herkomstland en hieruit kan worden afgeleid dat zij weldegelijk onvermogend was/is. Dit wil dus ook zeggen dat verzoekers noch onderworpen waren aan hypotheekkosten, onroerende voorheffingskosten, etc. ... want nogmaals geen enkel onroerend bezit waarmee deze kosten gepaard konden gaan! (zie verder)

Dit stuk attesteert wederom dat verzoekers géén eigendommen geregistreerd heeft staan op 'eigen naam', want géén bezittingen waarvoor ze belastingen dienen te betalen! Wederom toont dit hun onvermogen de facto aan, doch wordt dit door verwerende partij niet aanvaard.

> o *Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation – taxe de services communaux (TH/TSC) N°124729//2025 met apostille dd. 30.10.2025 – Najoua ; Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation – taxe de services communaux (TH/TSC) N°124731/2025 met apostille dd. 30.10.2025 – E. T. (…);*

De voorgaande weerlegging is mutatis mutandis van toepassing op deze attesten. Ook hieruit volgt dat verzoekers geen op eigen naam geregistreerde en dus belastbare eigendommen bezitten. Het onvermogen van verzoekers wordt hiermee opnieuw de facto aangetoond, doch door verwerende partij ten onrechte niet aanvaard."

Volgens de bepalingen van de Wet 47.06 over de belastingheffing van lokale autoriteiten van Koninkrijk Marokko wordt de woningbelasting als volgt bepaald:

Onder het begrip "belastbare personen" vallen:

"De belasting wordt ingesteld op naam van de eigenaar of vruchtbewoner en, indien dat niet lukt, op naam van de bezitter of bewoner.
Wanneer de eigenaar van het land verschilt van de eigenaar van het gebouw, wordt de belasting vastgesteld op naam van de eigenaar van het gebouw.
In het geval van gezamenlijk eigendom wordt de belasting geheven op naam van het gezamenlijk eigendom, tenzij de mede-eigenaren verzoeken dat de belasting afzonderlijk wordt geheven voor elk van de afzonderlijk gebruikte woonunits."[1]

Uit nergens blijkt dat verzoeker de facto onroerende goederen op haar naam geregistreerd heeft. Dit wil dus zeggen dat verzoekster geen belastbare persoon is in de zin van de Wet 47.06. Dit wil dus ook zeggen dat verzoekster niet aan de belastingen onderworpen is!

Dat deze attesten door verwerende partij niet worden aanvaard, is dan ook zeer onbegrijpelijk temeer nu duidelijk is gebleken dat verzoeker wel degelijk onvermogend was in herkomstland.

Deze gaan uit van de Marokkaanse belastingsinspectie, doch verwerende partij aanvaardt dit niet!

Bankafschriften Marokkaanse bankrekening Attijariwafa bank – vanaf januari 2023 tot november 2023 – Najoua
- *Loonbrieven – L. K.;*
- *Verklaring van lidmaatschap Solidaris – L. K. en S. N. R.;*
- *Addendum 1 aan de arbeidsovereenkomst L. K.;*
- *Arbeidsovereenkomst voor een onbepaalde duur – L. K.;*
- *Verklaring van geen financiële hulp DVZ Brussel dd. 08.12.2025;*
- *Inschrijvingsbewijs Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering Y., M. Y. en N.;*
- *Volmacht volledige zorg en bewaring over de kinderen met apostille;*
- *Echtscheidingvonnis beëdigd vertaald met apostille;*
- *Attest van verwantschap met apostille B. N.;*

1

De meeste stukken worden zelfs niet besproken, noch opgesomd in de bestreden beslissing!

De referentiepersoon beschikt over voldoende inkomsten en middelen om verzoekers ten laste te nemen, doch dit wordt op geen enkele manier gemotiveerd in de beslissing. In de bijlage 19ter wordt immers de volgende gesteld:

"(*) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden."

Doch deze afweging heeft verwerende partij zelfs niet gemaakt. Zij heeft op die manier het motiveringsbeginsel geschonden door zich enkel te baseren op de stukken inzake het onvermogen van verzoekers, terwijl zij zich als zorgvulddige overheid "alle stukken individueel" dient te bespreken en te motiveren.

Verzoekers hebben wel degelijk hun onvermogen in herkomstland op afdoende wijze aangetoond, nl. dat zij geen roerende/onroerende goederen bezit, en dus weldegelijk was aangewezen op de maandelijks gelden uitgaande van de referentiepersoon.

Verwerende partij bekijkt duidelijk attest per attest… en bekijkt het geheel aan documenten niet in hun geheel. (Stuk 3)

Verzoekers hebben aldus op alle vlakken hun onvermogen aangetoond. Dit blijkt zéér duidelijk uit de voorgelegde stukken. De bewijslast ligt bij hen in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoekers, is iets onmogelijks verwachten van hen.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoekers kan verwachten (eigen onderlijning):

"Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoekers sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoekers , die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers s afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoekers geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoekers naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoekers ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem

noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoekers dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.
[…]
De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogendheid is. […] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft. […]
De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogendheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt."

8.
Verzoekers wensen in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoekers een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogend is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van

een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

Niettemin hebben verzoekers dus gedaan wat van hen verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoekers hebben aldus wel degelijk een financiële afhankelijkheid aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen, attesten van geen onroerende goederen, etc. ... (Stuk 3)

Gelet op het feit dat verzoekers in het land van herkomst over onvoldoende inkomsten beschikten om in hun eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoekers wel degelijk op deze financiële steun waren aangewezen om te voorzien in hun levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekers hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekers hun inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekers in het land van herkomst. (Stuk 3)

Tevens vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoekers al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoekers dit in casu aantoont). Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. (Stuk 3)

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzendingen is er aldus voldoende aangetoond dat verzoekers gesteund werden door de Belgische moeder om te kunnen voorzien in hun basisbehoeften. Het feit dat verzoekers ook nog eens aantonen met alle middelen van recht dat zij onvermogend waren, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van hun nood aan financiële hulp.

Verzoekers hebben op afdoende wijze hun onvermogen aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekers over onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikte én dat zij dit op afdoende wijze hebben aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekers onvermogend waren in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

In casu hebben verzoekers, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en het attest van onvermogen (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel worden gesteund door de Unieburger omdat zijzelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogend is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006,

arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

Tot slot hebben verzoekers tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoekers inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches, arbeidsovereenkomst en ziektekostenverzekering voorgelegd. Deze worden zelfs niet opgesomd noch besproken in de bestreden beslissing, hetgeen een schending vorm van het motiveringsbeginsel. (Stuk 3)

Verwerende partij schendt in die zin haar zorgvulidgheidsbeginsel!

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekers ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat zij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partijen voeren eveneens de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar zij leggen op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen deze beginselen zouden schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is daarom niet ontvankelijk.

De Raad merkt vooreerst op dat het eerste middel enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(…)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;"

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de eerste verzoekende partij op het moment van de aanvraag ouder was dan 18 jaar, en zij aldus moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij betwist dit ook niet. De verzoekende partij betwist wel dat dit dan ook inhoudt dat zij moet aantonen onvermogend geweest te zijn in het land van herkomst. Dit is volgens haar immers niet noodzakelijk om aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. Zij stelt ook dat zij van dit ten laste zijn volgens haar wel degelijk voldoende bewijzen heeft bijgebracht, en verwijst naar de bewijzen waaruit volgens haar het onvermogen blijkt, en de vele geldstortingen over een lange periode.

De Raad merkt op dat een bewijs van onvermogen inderdaad slechts bijzaak is in het geval er sowieso geen materiële of financiële ondersteuning wordt aangetoond. Het is echter niet correct te stellen dat daarom een bewijs van onvermogen sowieso, of in ieder geval als bijkomstig kan worden gezien. Het is immers vanzelfsprekend zo dat de gelden die door de referentiepersoon aan de verzoekende partij werden ter beschikking gesteld doorheen de jaren, enkel als noodzakelijk kunnen worden beschouwd om in hun basisbehoeften te voorzien, voor zover de verzoekende partij zelf over geen of onvoldoende middelen kon beschikken.

Om die reden acht de Raad het helemaal niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij aannemelijk maakt dat zij onvermogend was in het land van herkomst. In het geval zij wel degelijk vermogend zou geweest zijn, houdt dit immers ipso facto in dat de gelden die de referentiepersoon ter beschikking stelde, niet noodzakelijk waren om te voorzien in de basisbehoeften van de verzoekende partij in het land van herkomst.

Op dit punt kan de zienswijze van de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden.

Bovendien stelt de Raad vast dat, indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt onvermogend geweest te zijn in het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, zoals het oordeel van de verwerende partij in de bestreden beslissing luidt, dit een determinerend motief betreft in die zin dat het volstaat om de bestreden beslissing op zich te kunnen dragen.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing opnieuw, net zoals in de eerdere weigeringsbeslissingen aangaande de vorige twee aanvragen van de verzoekende partij, de andere voorgelegde stukken moest bespreken. De Raad merkt bovendien op dat de

verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het feit dat een hele reeks elementen reeds werd beoordeeld in de eerdere weigeringsbeslissingen. De verzoekende partij zal in casu dan ook moeten aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt onvermogend geweest te zijn in het land van herkomst voor de aanvraag. Slaagt zij daar niet in, zoals uit de verdere bespreking van de middelen overigens zal blijken, dan zijn haar overige argumenten niet relevant. Dit geldt in casu voor de argumenten van de verzoekende partij dat zij tevens heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om haar inderdaad ten laste te nemen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich echter beperkt tot het uiten van haar standpunt dat uit de door hen voorgelegde stukken volgens haar wel degelijk haar onvermogen blijkt, en lijkt uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing over de voorgelegde elementen in die zin zeer concrete motieven bevat, die de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze betwist en dus ook niet weerlegt.

De verwerende partij motiveert in de eerste bestreden beslissing immers als volgt:

"*Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°*
Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, dient betrokkene aan te tonen ten laste te zijn van haar Belgische moeder. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine te bestaan voorafgaand aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag.
Dit is de derde aanvraag van betrokkene. De laatste aanvraag (dd. 18.12.2024) werd geweigerd op 21.05.2025 omwille van onvoldoende bewijzen ten laste. Betrokkene heeft reeds in de vorige aanvraag stukken voorgelegd voor waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Onderhavige aanvraag is de derde aanvraag van betrokkene. De voorgelegde documenten i.h.k.v. de huidige aanvraag veranderen niets aan de situatie van betrokkene. In casu kan dienstig worden verwezen naar de laatste weigeringsbeslissing (dd. 21.05.2025).
Op basis van de voorgelegde documenten toont betrokkene niet afdoend aan ten laste te zijn van haar Belgische moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag.
Wat betreft de voorgelegde bankafschriften bestrijken slechts de periode van januari 2023 tot november 2023 en bieden derhalve geen inzicht in de financiële situatie voor of na deze beperkte tijdspanne. Zij vormen bovendien slechts een momentopname en laten niet toe om een structureel en duurzaam onvermogen vast te stellen, noch om het bestaan van andere inkomstenbronnen of vermogensbestanddelen uit te sluiten. In het kader van gezinshereniging moet het "ten laste zijn" evenwel blijken uit een reële en reeds vooraf bestaande afhankelijkheid in het land van herkomst. Bijgevolg kunnen dergelijke fragmentaire bankgegevens hoogstens indicatief zijn, maar volstaan zij op zichzelf niet als afdoend bewijs.
Wat betreft de attesten van onvermogen, hieruit blijkt dat zij niet onderworpen is aan de woon-en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Dit attest dateert van vlak voor haar vertrek uit Marokko. Het licht betrokkenes onvermogen echter onvoldoende toe. Het is onvoldoende duidelijk wat hiermee precies bedoeld wordt. Is betrokkene geen eigenaar van een onroerend goed, of voor zover zij wel een eigendom bezit, wil dit zeggen dat zij er geen belastingen op moet betalen? Bovendien zegt dit attest niets over andere onderdelen waarop belastingen kunnen worden geheven, zoals de financiële inkomsten uit bijvoorbeeld loondienst, zelfstandige activiteit, landbouw etc. Het voorgelegde attest bevat dus onvolledige informatie om het onvermogen van betrokkene afdoend in te schatten. Het niet belastingplichtig zijn, ongeacht op welk gebied, is hoe dan ook geen afdoend bewijs van onvermogen. Uit artikel 6 van de Marokkaanse belastingwetgeving ('Code General des Impots') blijken immers tal van belastingvrijstellingen op het inkomen. Niet belastingplichtig zijn, sluit dus niet uit dat men toch inkomsten heeft. Betrokkene heeft ook een attest van onvermogen van E. T. ^{0} (…)1981 voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer E. T. ^{0} (…)1981 op 10.05.2024 een visum C aanvroeg bij de Belgische diplomatieke post te Rabat. Teneinde de relevantie en bewijskracht van het voorgelegde attest naar behoren te kunnen beoordelen, is het evenwel noodzakelijk vast te stellen of de heer E. zich op de datum van afgifte van dit attest daadwerkelijk op het grondgebied van Marokko bevond. Het administratief dossier bevat dienaangaande geen enkel objectief verifieerbaar element. Bijgevolg kan niet worden nagegaan in welke omstandigheden het attest werd afgeleverd, noch of dit betrekking heeft op de feitelijke situatie van de betrokkene op dat ogenblik.

Aan de hand van de beschikbare gegevens kan het onvermogen van betrokkene dus onvoldoende worden vastgesteld. Betrokkene heeft weliswaar sinds februari 2022 geldsommen gekregen van haar Belgische moeder, maar gezien het onvermogen onvoldoende kan worden vastgesteld, is niet duidelijk of de geldsommen noodzakelijk zijn om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien. Er kan niet worden afgeleid of de geldsommen gekwalificeerd dienen te worden als aanvullende ondersteuning of als noodzakelijke hulp ten einde te kunnen voorzien in de basisbehoeften in het land van herkomst. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken

bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Het komt toe aan betrokkene aan te tonen hoe zij in de periode voor haar vertrek naar België in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien, zodoende een inschatting te kunnen maken van de afhankelijkheidsrelatie conform artikel 40ter VW.
Geen van de overige voorgelegde documenten doet afbreuk aan de genoemde vaststellingen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad heel wat geldsommen heeft ontvangen van haar moeder. Dit wordt op zich niet betwist door de verwerende partij. Wel stelt de verwerende partij zich terecht de vraag of deze geldsommen noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te voorzien.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien.

Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogendheid.

Het ten laste zijn in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

De vele overschrijvingen die de verzoekende partij heeft overgemaakt tonen dit op zich niet aan. Zij heeft inderdaad bijkomende stukken overgemaakt waaronder een attest van de Marokkaanse overheid dat zij niet onderworpen is aan woon- en gemeenschapsbelastingen. Ook al lijkt dit redelijkerwijze aan te tonen dat de verzoekende partij niet over een eigendom beschikt in Marokko is dit op zich nog steeds onvoldoende. Zo toont zij niet aan waar zij met haar kinderen woonde gedurende de tijd dat ze in Marokko verbleef, hoeveel zij diende te betalen voor een woning, wat haar uitgaven waren voor elektriciteit, water, voeding voor het gezin, …

Zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing is het niet omdat men niet belastingplichtig is dat men geen inkomsten heeft en dit gezien de vele belastingsvrijstellingen op de inkomens.
Ze betoogt enkel dat de levensstandaard in Marokko niet dezelfde is als in België, waarin ze kan worden bijgetreden, evenwel toont ze niet of onvoldoende aan wat haar noodzakelijke kosten waren en of zij hiervoor op de steun van haar moeder aangewezen was.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft, dat zij uitgaat van een incorrecte feitenvinding of dat de motivering kennelijk onredelijk is. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een onredelijke negatieve bewijslast oplegt of in casu te stringent oordeelt wat betreft het bewijs van afhankelijkheid.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, verzoekende partij evenmin aantoont dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die onderhavige zaak kenmerken.

De uiteenzetting van de verzoekende partij die niet verder reikt dan hetgeen supra besproken laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij lichten hun tweede middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).
Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het familiaal leven van verzoekers : in het bijzonder heeft hij zijn moeder en vader alhier, hetgeen erkend wordt door verwerende partij!

2.
Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:
- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- *…*

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, daar er onvoldoende rekening werd gehouden met het reeds lang bestaande gezins- en familieleven van verzoekers, ondanks haar gezinsleven wordt erkend door verwerende partij!

3.
In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen. Er is zelfs helemaal géén beoordeling gemaakt, aangezien elke motivering hierover ontbreekt!

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de

zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr.
31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekers , enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende (zelfs niet!) in concreto de individuele belangen van verzoekers én dat van haar gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoekers hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

4.
Er kan tot slot nog verwezen worden naar volgende arrest van Uw Raad (RvV 18 oktober 2022, nr. 278 921):

"Daargelaten deze vaststelling, merkt de Raad nog op dat de verwerende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM in dit geval wel degelijk een onderzoek moet verrichten naar het gezins- en familieleven (in wezen niet betwist door de verwerende partij), gelet op de bijzondere situatie van de verzoekende partij, die voor de komst naar België al jaren gehuwd was met haar levenspartner, zelfs voor de levenspartner naar België vluchtte en erkend vluchteling werd […]. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM prioritair is tegenover de Vreemdelingenwet.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat enig onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden en in dit specifieke geval kan de verwerende partij zich niet verschuilen achter het gevoerde onderzoek in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde tevens een beoordeling van het gezinsleven […]. De Raad merkt bijkomend op dat in het kader van een onderzoek naar het gezinsleven de financiële toestand geen belang heeft […].

De beslissing […] wordt vernietigd."

Het middel is dan ook gegrond."

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat de verzoekende partijen een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indienden op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg op basis van dit wetsartikel dat de verwerende partij diende te onderzoeken of de verzoekende partijen in aanmerking kwamen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De verwerende partij heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat de verzoekende partijen niet aantoonden ten laste te zijn van hun Belgische (groot) moeder. Zij heeft aangegeven dat, aangezien niet blijkt dat zij aan de in deze bepaling gestelde vereisten voldoet, zij niet op basis van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Het loutere feit dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kunnen laten gelden impliceert niet dat de verwerende partij niet zou vermogen vast te stellen dat zij niet voldoen aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Gezien de verzoekende partijen zich niet op artikel 8 van het EVRM hebben beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij – zoals de verzoekende partijen lijken te willen voorhouden – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom zij van mening was dat zij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd. De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partijen ook geenszins om, indien zij van oordeel zijn dat zij,

gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk dienen te worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt hen de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partijen om, met hun uiteenzettingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of zij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kunnen worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het de Raad, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU